

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 8 marca 2023 r.

Poz. 2227

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.213.2023 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 3 marca 2023 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 40)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 1048/LXI/2023 Rady Miasta Rybnika z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg publicznych, dla których zarządcą jest Prezydent Miasta Rybnika, jako niezgodnej z art. 40 ust. 8 w zw. z art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1693 ze zm.), dalej jako „ustawa” oraz art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (tekst jedn. Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.), dalej jako „Konstytucja RP”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 26 stycznia 2023 r. Rada Miasta Rybnik podjęła uchwałę Nr 1048/LXI/2023 w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg publicznych, dla których zarządcą jest Prezydent Miasta Rybnika.

Jako podstawę prawną do podjęcia uchwały Rada wskazała między innymi art. 40 ust. 8 i 9 ustawy oraz art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Uchwałę doręczono organowi nadzoru w dniu 2 lutego 2023 roku.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, iż jest ona niezgodna z prawem.

Podstawę prawną do podjęcia kwestionowanej uchwały stanowi przepis art. 40 ust. 8 ustawy. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego. Stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 200 zł, z tym że w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 0,20 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 20 zł.

Należy zaznaczyć, że stawki opłat uchwalane przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego na podstawie art. 40 ust. 8 ustawy dotyczą opłat za zajęcie pasa drogowego w celach określonych w art. 40 ust. 2 ustawy, do których nawiązują art. 40 ust. 4-6 ustawy, tj.

- 1) prowadzenia robót w pasie drogowym,
- 2) umieszczania w pasie drogowym liniowych urządzeń obcych,
- 3) umieszczania w pasie drogowym urządzeń obcych innych niż wymienione w pkt 2 oraz reklam,
- 4) zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w pkt 1-3.

Ponadto art. 40 ust. 9 ustawy stanowi, że przy ustalaniu stawek, o których mowa w ust. 8 uwzględnia się:

- 1) kategorię drogi, której pas drogowy zostaje zajęty;
- 2) zajęłą część drogi;
- 3) procentową wielkość zajmowanej szerokości jezdni;
- 4) rodzaj zajęcia pasa drogowego;
- 5) rodzaj urządzenia obcego umieszczonego w pasie drogowym.

Organ nadzoru wskazuje, że aktualne brzmienie ww. przepisów zostało nadane w drodze art. 3 pkt 23 ustawy z dnia 5 sierpnia 2022 r. o zmianie ustawy o Rządowym Funduszu Rozwoju Dróg oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 1768), dalej jako: „ustawa zmieniająca”. Zgodnie z art. 33 ustawy zmieniającej, nowe brzmienie art. 40 ustawy o drogach publicznych obowiązuje od dnia 21 września 2022 r. Jednocześnie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy zmieniającej stanowi, że:

1. Organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego dostosują do dnia 20 września 2026 r., uchwały, o których mowa w art. 40 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 3, do zmian wynikających z art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Uchwały, o których mowa w art. 40 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc i mogą być w tym czasie zmieniane.

Rada Miasta Rybnik, podejmując kwestionowaną uchwałę, zdecydowała się skorzystać z uprawnienia wynikającego z art. 29 ust. 1 ustawy zmieniającej. Tym samym jej obowiązkiem było podjęcie uchwały z uwzględnieniem wszystkich znowelizowanych przepisów ustawy.

Konstytucja w art. 94 stanowi, że akty prawa miejscowego – do których należy kwestionowana uchwała – obowiązujące na obszarze działania organów samorządu terytorialnego może być stanowione wyłącznie *na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie*, co jest równoznaczne z koniecznością formułowania norm prawnych uchwały ściśle w granicach upoważnienia ustawowego. Podstawą aktu normatywnego o zewnętrznym oddziaływaniu – aktu prawa miejscowego – jest jego umocowanie w upoważnieniu ustawowym, czego konsekwencją jest realizacja przez organ stanowiący określonej normy kompetencyjnej ze ścisłym uwzględnieniem wytycznych zawartych w tym upoważnieniu. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok z dnia 26 maja 1992 r., w którym Naczelny Sąd Administracyjny podkreśla w tezie pierwszej, że *radę gmin stanowiące akty prawa miejscowego zgodnie z art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym winny treść swoich regulacji dostosować ściśle do zakresu przyznanego im upoważnienia i przysługujących im kompetencji, wynikających z ich zadań, a w razie wątpliwości co do zakresu tego upoważnienia wyjaśnić te wątpliwości przez zastosowanie wykładni zawężającej* (sygn. akt SA/Wr 310/92, publ. „Wspólnota” 1993, nr 2, s. 21).

Powyższe oznacza, że wszystkie unormowania uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego muszą precyzyjnie realizować delegację. Tymczasem kwestionowana uchwała nie spełnia tych wymogów.

W ocenie organu nadzoru, uchwała nie wypełnia delegacji określonej w art. 40 ust. 8 w zw. z art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy, a mianowicie nie określiła w sposób prawidłowy stawek opłat za zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg, dotyczące umieszczania w pasie drogowym urządzeń obcych innych niż wymienione w pkt 2. Z art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy wynika bowiem, że stawka opłaty może być ustalona w związku z umieszczeniem w pasie drogowym urządzeń obcych, innych niż linowe urządzenia obce. Rada Miasta Rybnik tymczasem przepisem § 2 ust. 1 pkt 2 uchwały ustaliła stawkę opłaty „za umieszczenie w pasie drogowym urządzeń obcych, z wyjątkiem reklam”. Z tak sformułowanego przepisu uchwały wynika, że stawka opłaty ustalona tym przepisem dotyczy umieszczenia w pasie drogowym wszystkich (za wyjątkiem reklam) urządzeń obcych – w tym także „liniowych urządzeń obcych” – co z punktu widzenia art. 40 ust. 5 i 6 ustawy, należy uznać za niedopuszczalne.

Stosownie bowiem do tych przepisów opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy, ustala się jako iloczyn liczby metrów kwadratowych powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy liniowego urządzenia obcego i stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego pobieranej za każdy rok umieszczenia liniowego urządzenia obcego w pasie drogowym, przy czym za umieszczenie liniowego urządzenia obcego w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim przez

okres krótszy niż rok opłata obliczana jest proporcjonalnie do liczby dni umieszczenia liniowego urządzenia obcego w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim (art. 40 ust. 5 ustawy).

Opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy natomiast, ustala się jako iloczyn liczby metrów kwadratowych powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy urządzenia obcego innego niż wymienione w ust. 2 pkt 2, albo powierzchni reklamy, liczby dni zajmowania pasa drogowego i stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego (art. 40 ust. 6 ustawy).

Stwierdzając powyższe należy wskazać na wynikającą z art. 40 ust. 5 i 6 ustawy istotną różnicę w sposobie ustalenia odpłatności za zajęcie pasa drogowego dla celów związanych z umieszczeniem w pasie drogowym poszczególnych rodzajów urządzeń obcych, jak również w maksymalnej wysokości tychże stawek. Z tego też względu szczególnie istotne jest, by nie pojawiały się wątpliwości przy stosowaniu przepisów przedmiotowej uchwały w zakresie podstawy do zastosowania właściwych stawek opłat.

Z art. 2 Konstytucji RP wynika, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Wśród szczegółowych reguł wyprowadzonych z tego przepisu wymienia się m.in. przestrzeganie zasad poprawnego prawotwórstwa, jawność i jasność prawa (P. Winczorek „Komentarz do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., wyd. Liber, Warszawa 2000, s. 15). Dodatkowo należy wskazać, iż Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2002 roku (sygn. akt K 6/02, Legalis nr 54131) podniósł, iż przepisy prawne muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. (...) Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Z kolei w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2011 r. (sygn. akt III SA/Wr 568/11, Legalis nr: 439846) podkreślono, że z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego wynika zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Prawodawca powinien zatem stanowić normy sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, zgodnie z regułami poprawnej legislacji, tak, by wynikało z niego, kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować, żeby osiągnąć skutek wynikający z tego przepisu.

W ocenie organu nadzoru ustalenie stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy, w odniesieniu do wszystkich urządzeń obcych za wyjątkiem reklam, narusza wymóg jasności i określoności prawa – co stanowi istotne naruszenie prawa, to jest art. 40 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 40 ust. 5 i 6 ustawy oraz art. 2 Konstytucji RP.

Należy również zauważyć, że nie można uznać za prawidłowe zrealizowanie delegacji ustawowej w zakresie stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. W ocenie organu nadzoru Rada Miasta Rybnik – realizując delegację ustawową określoną w art. 40 ust. 8 ustawy, we wszystkich rodzajach zajęcia pasa drogowego, powinna uregulować stawki opłat, zarówno w stosunku do obiektów, jak i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Należy bowiem zwrócić uwagę, że ustawa nie dokonuje w art. 40 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy – tak jak w poprzednim stanie prawnym – rozróżnienia rodzajów zajęcia pasa drogowego z uwagi na: umieszczenie w nim *urządzeń infrastruktury technicznej* i odrębnie na umieszczenie w nim obiektów budowlanych. Obecnie ustawodawca różnicuje zajęcie pasa drogowego ze względu na umieszczenie w nim liniowego urządzenia obcego oraz na umieszczenie w nim urządzenia obcego innego niż liniowe. Urządzenie obce natomiast zostało zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 2b ustawy, i jest ono rozumiane jako „obiekt lub urządzenie”. Zgodnie z treścią nowowprowadzonego przepisu bowiem użyte w ustawie określenie: „urządzenie obce” oznacza – *obiekt lub urządzenie, w tym obiekt lub urządzenie budowlane, w szczególności wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, ciepłne, telekomunikacyjne lub elektroenergetyczne, niezwiązane funkcjonalnie z drogą lub ruchem drogowym, z wyjątkiem kanału technologicznego*. Z powyższego zatem wynika, że urządzeniem obcym jest także: „obiekt lub urządzenie telekomunikacyjne”. Tym samym brak uzasadnienia do określenia na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy stawki opłaty w ograniczonym zakresie, to jest albo tylko w odniesieniu do obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej albo tylko w odniesieniu do jej urządzeń.

Tymczasem Rada Miasta Rybnik określając stawki opłat w przypadku zajęcia pasa drogowego, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 1 i 4 ustawy określiła stawkę w stosunku do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Ustalając natomiast stawkę opłaty za zajęcie pasa drogowego, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy, unormowała jej wysokość w stosunku do **urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej**, w przypadku zaś ustalanych stawek opłat za zajęcie pasa drogowego, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 3

ustawy, postanowiła o jej wysokości w odniesieniu do **obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej**. Rada Miasta tym samym pominęła stawkę opłaty dla umieszczonych w pasie drogowym obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej ustalaną w ramach opłaty z tytułu umieszczenia liniowych urządzeń obcych, a także nie uregulowała stawki opłaty dla umieszczonych w pasie drogowym urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej ustalaną w ramach opłaty z tytułu umieszczenia w pasie drogowym urządzeń obcych, innych niż liniowe. Rada Miejska w § 2 ust. 1 pkt 2 uchwały wprowadziła przewidzianą stawkę opłaty za umieszczenie w pasie drogowym obiektu infrastruktury telekomunikacyjnej dla ogólnie określonego urządzenia obcego, jednakże – wobec wyżej przedstawionych rozważań prawnych w zakresie art. 40 ust. 5 i 6 ustawy – nie sposób uznać, że obejmuje ona swym zakresem także obiekt infrastruktury telekomunikacyjnej będący liniowym urządzeniem obcym. Ustalona bowiem w tym przepisie uchwały stawka w wysokości 0,20 zł nie jest tak jak wymaga tego ustawa roczną stawką opłaty za zajęcie pasa drogowego.

Posłużenie się w przepisie art. 40 ust. 8 ustawy pojęciami obiektu i urządzenia infrastruktury telekomunikacyjnej, wskazuje na to, że pojęć tych nie należy utożsamiać – czym innym jest bowiem obiekt infrastruktury telekomunikacyjnej, a czym innym urządzenie infrastruktury telekomunikacyjnej. Treść art. 40 ust. 5 i 6 ustawy natomiast przemawia za tym, ww. pojęć nie można używać zamiennie. W ocenie organu nadzoru zatem nieprawidłowe uregulowanie przez Radę Miasta Rybnik stawek opłat za zajęcie pasa drogowego związane z umieszczeniem w nim urządzeń i obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej jest równoznaczne z tym, że Rada nie wypełniła upoważnienia wynikającego z art. 40 ust. 8 ustawy w zw. z ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy, co stanowi istotne naruszenie prawa, skutkujące stwierdzeniem nieważności uchwały w całości. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale to takie naruszenie, które powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, sprzeczność ta jest oczywista i bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, nie wywołuje skutków prawnych od samego początku (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że Rada Miasta Rybnik, dokonując ustalenia stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy, dokonała niedopuszczalnej modyfikacji przepisów ustawowych. Na podstawie ww. przepisu ustawy Rada Miasta uprawniona była do określenia stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg, dotyczące *prowadzenia robót w pasie drogowym*. Rada przy tak jasno określonym przepisie prawa, nie ma żadnych kompetencji do konkretyzowania, jaki charakter miałyby mieć te roboty – to jest do wskazywania, że są to roboty nadziemne, podziemne czy też naziemne.

Podkreślenia wymaga, że organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Realizując kompetencję organ musi uwzględniać treść normy ustawowej. Odstąpienie od tej zasady z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie, ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, że normy kompetencyjne (upoważniające) powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie niedopuszczalnym jest dokonywanie wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzanie kompetencji w drodze analogii. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał w swoim orzecznictwie, że każdy wypadek niewłaściwej realizacji upoważnienia ustawowego tj. jej niewyczerpania lub przekroczenia, powtarzania czy modyfikacji przepisów ustawowych stanowi jednocześnie naruszenie zawartych w Konstytucji przepisów, które określają tryb i warunki wydawania aktów podstawowych (zob. m.in. wyroki TK: z dnia 5 listopada 2001 r., U 1/01, OTK 2001, nr 8, poz. 247; z dnia 30 stycznia 2006 r., SK 39/04, OTK-A 2006, nr 1, poz. 7; z dnia 22 lipca 2008 r., K 24/07, OTK-A 2008, nr 6, poz. 110).

Odnosząc się do złożonych przez Gminę Rybnik dnia 3 marca 2023 r. wyjaśnień organ nadzoru podnosi, że argumentacja Strony przemawiająca za brakiem podstaw do stwierdzenia nieważności uchwały jest nieprzekonująca.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powodem stwierdzenia nieważności uchwały w całości jest nieprawidłowe uregulowanie przez Radę Miasta Rybnik stawek opłat za zajęcie pasa drogowego związane z umieszczeniem w nim urządzeń i obiektów infrastruktury telekomunikacyjnej. W podsumowaniu rozważań prawnych prowadzonych w tym zakresie organ nadzoru stwierdził wyraźnie, że jest to równoznaczne z tym, że *Rada nie wypełniła upoważnienia wynikającego z art. 40 ust. 8 ustawy w zw. z ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy, co stanowi istotne naruszenie prawa, skutkujące stwierdzeniem nieważności uchwały w całości.*

Gmina w złożonych wyjaśnieniach natomiast nie przedstawiła żadnego argumentu o charakterze prawnym, którym polemizowałaby ze stanowiskiem organu nadzoru w ww. zakresie. Poprzestała jedynie na stwierdzeniu, że: *nieuzasadnionym jest również zarzut jakoby Rada Miasta Rybnika uregulowała z naruszeniem przepisów prawa stawki opłat za zajęcie pasa drogowego z uwagi na umieszczenie w nim obiektów, jak i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, których to opłat dotyczą regulacje: § 2 ust. 1 pkt 1 uchwały (poz. 4 w tabeli), § 2 ust. 1 pkt 2 uchwały (poz. 3 w tabeli), § 2 ust. 2 uchwały (poz. 2 w tabeli), w ocenie organu kompletne i spójne z art. 40 ust. 8 ustawy.*

W odniesieniu do pozostałych zarzutów naruszenia prawa przez przepisy § 2 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały należy wskazać, że organ nadzoru w uzasadnieniu rozstrzygnięcia nadzorczego wywodził ich nieprawidłowość i niezgodność z prawem, jednakże bez skutku w postaci konieczności stwierdzenia uchwały w całości. Tym samym wyjaśnienia Gminy pozostają bez wpływu na stanowisko organu nadzoru.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr 1048/LXI/2023 Rady Miasta Rybnika z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg publicznych, dla których zarządcą jest Prezydent Miasta Rybnika – w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz